

РЕШЕНИЕ

№ 3459

гр. София, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1278** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. В. С. срещу отказ, обективиран в писмо № РЛЦ21-ГР94-1933/3 от 19.01.2022г на кмет на район Л., да се изплатят средства от държавния бюджет за компенсиране разходите за отглеждане и обучение на И. Т. Ф..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения акт. Твърди, че въпреки , че детето било записано на 11.10.2021г в сграда 2 на ДГ № 175 „Слънчеви лъчи“, същата започнала реалното си функциониране едва на 12.01.2022г,поради ремонтни дейности, като дотогава детето продължило да посещава частна детска градина, за което заплащала такси. Сочи подробни съображения, че справедливо било тези разходи да бъдат компенсирани до момента на започване реалното функциониране на детската градина. Моли да се отмени оспорения акт.Допълнителни съображения излага в с.з. чрез процесуалния си представител. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата Кмет на район Л. в съпроводителното писмо и чрез чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата.Претендира юриск.възнаграждение.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № РЛЦ21-ГР94-1933/1 от 5.01.2022г до Кмета на район Л., А. В. С. е поискала да се изплатят средства от държавния бюджет за компенсиране разходите за заплащане такси по договори за обучение, сключени с частна детска градина на детето й И. Т. Ф. за периода 1.11.2021г до 31.12.2021г.

По повод заявлението е издаден оспорения отказ обективиран в писмо № РЛЦ21-ГР94-1933/3 от 19.01.2022г на кмет на район Л., да се изплатят средства от държавния бюджет за компенсиране разходите за отглеждане и обучение на И. Т. Ф., по съображения, че не са налице основанията за плащане на компенсации съгласно изискването на чл.3 ал.1 т.1 от Наредба за условията и реда за предоставяне и изплащане на средства от държавния бюджет за компенсиране на разходите, извършени от родителите за отглеждането и обучението на децата, които не са приети в държавни или общински детски градини или училища поради липса на свободни места. Детето било записано на 11.10.2021г в детската градина.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното писмо по съществото си съставлява произнасяне по заявлението на жалбоподателя с отказ да се изплатят средства от държавния бюджет за компенсиране разходите за отглеждане и обучение на И. Т. Ф.. Доколкото е налице изрично волеизявление на административен орган, което е с неблагоприятен характер за жалбоподателя, то е налице правен интерес да обжалва акта. Оспореното писмо съдържа властническо волеизявление - отказ за изплащане средства за компенсиране разходи. Предвид горното и с оглед разпоредбата на чл.140 АПК жалбата е допустима, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес против акт подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Жалбата е процесуално допустима – подадена е при надлежно упражнено право на оспорване /в законоустановения срок по чл. 140 АПК/ от лице с правен интерес, чиито законни интереси непосредствено се засягат от процесния акт. Обжалваното писмо, предвид съдържанието си съдът намира, че представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 8 ал.4 от Наредба за условията и реда за предоставяне и изплащане на средства от държавния бюджет за компенсиране на разходите, извършени от родителите за отглеждането и обучението на децата, които не са приети в държавни или общински детски градини или училища поради липса на свободни места. /приета с ПМС № 76 от 05.03.2021 г./

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното :

Оспореното писмо съдържащо мотивиран отказ за компенсиране на разходите е издадено от Кмета на район Л.. Представена е по делото Заповед № СОА 21-РД 09 -414 от 16.03.2021г на кмета на Столична община, с която на осн. чл. 44 ал.1 т.1 т.8 т.9 и ал.2 от ЗМСМА и във връзка с Наредбата за условията и реда за предоставяне и изплащане на средства от държавния бюджет за компенсиране на разходите, извършени от родителите за отглеждането и обучението на децата, които не са приети в държавни или общински детски градини или училища поради липса на свободни места, е възложил на кметовете на райони в СО да издават заповеди за определяне размера на компенсацията за допустимите разходи за съответния период или за мотивиран отказ за изплащането на компенсация за недопустимите разходи или за прекратяване изплащане на компенсациите при наличие на съответните предпоставки в наредбата /т.2/.

Според чл.8 ал.4 от цитираната Наредба, когато не са налице условията по чл. 3, кметът на общината издава мотивиран отказ за компенсиране на разходите, който може да се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Тоест, в посочената норма е заложено изпълнението на упоменатите в нея функции да бъде осъществявано от кмета на общината. Не е предвидено кметът на общината да може да възлага тези правомощия на оправомощено от него лице, в т.ч. кмета на район. Наредбата не регламентира правна възможност, кметът на общината да възлага функциите си по нея на друго лице. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. В разпоредбата на чл. 8 ал.4 от Наредбата не е предвидена възможност за делегиране на правомощието на кмета на общината да издава мотивиран отказ. Възможността за делегиране следва да бъде изрично предвидена в нормативен акт, който урежда съответно правомощие за издаване на административен акт. Предвид това, по общо правило, отказът може да бъде издаван от лице, различно от кмета на общината, но само при условията на заместване, каквато хипотеза не е налице в случая. При делегирането на права винаги следва да е налице нормативно определена възможност за прехвърляне на определени правомощия. Д. на определени права е възможно при изричен текст който допуска същото. Такъв текст в Наредбата няма. Ответникът се позовава на чл. 44 ал.1 т.1 т.8 т.9 и ал.2 от ЗМСМА въз основа на които текстове възлага правомощията си по Наредбата на кметовете на райони. Разпоредбата на чл.44 ал.1 т.9 ЗМСМА според която кметът на общината възлага изпълнението на свои функции на кметовете на кметствата и районите и разпоредбата на чл.46 ал.1 т.12 ЗМСМА според която кметът на район изпълнява функции, възложени му от кмета на общината не противоречат на горните изводи, че следва да е налице нормативно определена възможност на прехвърляне на конкретни правомощия. Посочените разпоредби от ЗМСМА установяват общото правило и възможност да се възлагат правомощия на кметовете на райони, но какви точно правомощия могат да се възложат е определено в съответния нормативен акт. Касае се за обща норма по ЗМСМА, която е приложима доколкото нормативният акт уреждащ конкретната материя предвижда възможност за делегиране властнически правомощия за издаване на административни актове. Оправомощаването е възможно само когато е предвидено в специалните нормативни актове, уреждащи съответната компетентност. Разпоредите имат предвид функции за които изрично в конкретен нормативен акт е предвидено, че могат да се възлагат. От посочените разпоредби на ЗМСМА не може да се извлече правомощие на кмета на района да издава отказ за компенсиране разходите по Наредбата, тъй като нормативният акт регламентиращ реда за предоставяне и изплащане на средствата /чл. 8 ал.4/ не предвижда възможност за делегиране на тези права от кмета на общината на кмета на район. Кметът на СО няма нормативна възможност да прехвърля правото си да издаде отказ за компенсиране на разходите по Наредбата. При тези аргументи кметът на район Л. е издал процесния отказ при липса на материална компетентност, което води до нищожност. Следва да се обяви нищожността на процесното писмо.

Независимо от горното съдът намира за необходимо да обоснове изводи за материална законосъобразност на процесния отказ. Не се спори, че детето е

записано в детската градина на 11.10.2021г, като от данните по делото се установява, че същата е започнала реалното си функциониране на 12.01.2022г. Тоест, за процесния период за който е отказано изплащане на компенсации 1.11.2021г до 31.12.2021г детето е било записано /прието/, но не е посещавало градината поради ремонта ѝ. Налице е била обективна невъзможност да посещава градината, която неминуемо е довела до разходи за посещение на частна детска градина. Безспорно, справедливо е тези разходи да бъдат компенсирани, но това не може да се осъществи по пътя на Наредбата. Същата урежда условията и редът за предоставяне и изплащане на средства от държавния бюджет за компенсиране на разходите на родителите на деца от тригодишна възраст до постъпването им в I клас, пряко свързани с отглеждането и обучението им, когато децата не са приети в държавни или общински детски градини и училища поради липса на места за предучилищно образование в тях /чл.1 /. Случаят не е такъв. Детето е прието и записано в детската градина. Факта, че не е я посещавало поради обективни пречки, тоест които не зависят от волята на страните по правоотношението, в процесния период не може да се приравни и впише в основанията визирани в чл.3 от Наредбата даващи право за изплащане компенсации. Според чл. 46. ал. 1 от ЗНА , разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл. Чл. 3 от Наредбата определя условията при които родителите имат право да получат средства за компенсиране на разходите им, пряко свързани с отглеждането и обучението на децата им, като не може да бъде тълкуван разширително. Според изискването на чл.3 ал.1 т.1 от Наредбата родителите имат право да получат средства за компенсиране на разходите им, пряко свързани с отглеждането и обучението на децата им, ако детето е кандидатствало за прием съгласно съответните изисквания, определени по реда на чл. 59, ал. 1 от Закона за предучилищното и училищното образование, в целодневна или полудневна организация на предучилищното образование в държавна или общинска детска градина или училище, в чийто прилежащ район се намира настоящият адрес на детето, и не е прието поради липса на свободни места за съответната учебна година.

Ако се възприемат доводите на жалбоподателя, че в конкретният случай за процесния период се дължи изплащането на средства, би се стигнало до ситуация на приложимост на Наредбата, респ. въвеждането на нови основания /освен тези по чл.3/ свързани със случаи на ремонт на всяка една детска градина /текущ или аварияен/ по всяко време при което е невъзможно посещението ѝ от децата. Не това обаче, е смисълът на Наредбата. Наредбата няма за цел да компенсира родителите в случаите на обективна пречка /независеща от волята на страните в правоотношението/ за посещение на детска градина в която детето е прието и записано. Целта и смисъла е друг –да се компенсират родителите на деца които не са приети в държавни или общински детски градини и училища поради липса на места, а не когато не може да се посещава поради обективни причини детската градина в която децата са приети. Осигуряването на места в детски градини е задължение на общината /зависи от волята на общината/, като липсата им не е обективна невъзможност, която както се посочи стои извън волята на страните. В случая извършвания ремонт /довършителни работи/ стои извън волята на страните по правоотношението, а осигуряването на места в детските градини е изцяло в правомощието на общината. Налице са други способности за компенсиране на родителите в процесния казус, но не и въз основа на процесната Наредба.Наредбата има за цел да компенсира родителите, когато не е изпълнено задължението да се осигури място за предучилищно образование, а не в случаите на

обективни , независещи от волята на страните пречки за посещението й. Твърденията за незаконосъобразност на текстове от Наредбата биха били относими и подлежат на разглеждане в друго производство по оспорване на подзаконов нормативен акт по реда на чл.185 и сл. от АПК. Дотогава , тоест до евентуална отмяна текстове от Наредбата по арг. от чл. 46. ал. 1 от ЗНА , разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл.

По така изложените правни доводи и аргументи и при преценка на критериите по чл. 146 от АПК настоящият състав обосновава краен извод за нищожност на процесния отказ.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 10 лв. държавна такса.

Жалбоподателят не сочи разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство, т. к. в договора за правна защита и съдействие по настоящото дело /л. 64 / е посочено "безплатна правна защита", като жалбоподателят се позовава на чл. 38, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 3 от ЗА. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА - В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В случая е приложим чл. 8 ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения според който за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. Към посочената норма препраща изрично разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. При това положение ответникът следва да заплати сумата от 500 лв. адвокатско възнаграждение.

С оглед изхода на спора не се дължи юрисконсултско възнаграждение на ответника.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА нищожността на отказ, обективиран в писмо № РЛЦ21-ГР94-1933/3 от 19.01.2022г на кмет на район Л., да се изплатят средства от държавния бюджет за компенсиране разходите за отглеждане и обучение на И. Т. Ф..

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. В. С. разноски в размер на 10 лв.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адв. А. К. Т. адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. на осн. чл.38, ал.2 от ЗА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщението до страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ :

